

ЕДИНСТВО НА ОБИЧЪТА.

12-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

2. I. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

ЕДИНСТВО НА ОБИЧЪТА.

12-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
2. I. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу № 21

Единство на обичьта.

Т. м.

Прочете се резюмето върху темата: „Качества на знанието“.

Прочетоха се нѣколко работи върху темата: „Единство на обичьта“.

Тема за слѣдующия пжть: „Произходъ на лѣчебнитѣ растения“.

Сега, всички съгласни ли сте съ мислитѣ, които сте писали върху темата „Единство на обичьта“. Какво подразбирате подъ думата „единство“? Нали казвате нѣкой пжть „единство въ вѣрата“. Какво подразбирате подъ понятието, да имаме вѣра? Като казвате единство на обичьта, подразбирате ли да се проявяват по единъ и сжщъ начинъ въ обичьта? Вижете, това е единъ дѣтински въпросъ. Онѣзи отъ васъ, които разсждаватъ философски, ще кажатъ: не знаемъ ли ние какво нѣщо е единство? Но дѣтинскитѣ работи сж философски работи, а философскитѣ работи сж дѣтински. Че дѣтинскитѣ работи сж философски, това е вѣрно. Азъ, доколкото съмъ на-

блюдавалъ, забѣлѣзвалъ съмъ, че само дѣцата разсждаватъ философски, а възрастнитѣ хора разсждаватъ дѣтински. Сега, вие може да ми направите възражение. Добрѣ, снимама 500/0. Азъ идвамъ тогава къмъ математическитѣ възможности. Нали има 100 възможности, отъ тия 100 възможности изключвамъ 50, оставатъ още 50 възможности. Изключвамъ и и още 25, оставатъ само 25. Съкращавамъ ги, оставатъ 7. Туй вече, е едно обикновено съкращение, философско съкращение. Защо именно дѣтинскитѣ работи сж философски? Прѣдставете си, че единъ философъ носи единъ чувалъ отъ 5 крини съ злато на гърба си. Този чувалъ има тежестъ, но има и цѣна. Послѣ, срещнешъ на пѣтя едно дѣте, носи едно зърно, Покаже ти зърното, скриј го. Всички обръщатъ внимание на философа. Всичкитѣ вѣстници пишатъ за него. Цѣлъ чувалъ съ злато е това! Като даде 25 грама отъ това злато, всѣки ще пише. Кой нѣма да пише? Дѣтето ако даде своето зрънце, никой нѣма да пише, никой нѣма да му обърне внимание. Ако вие опитате динамическата сила на това зърно, което дѣтето носи, и на този чувалъ, кждѣ ще бжде силата? — Въ зърното на дѣтето. Ако вие разгледате всички съврѣмenni философски системи и ги прѣведете въ тѣхната стойностъ, едва ли ще мо-

жете да извадите отъ тѣхъ толкова екстрактъ, колкото се съдържа въ едно житно зърно. Азъ съмъ дошълъ до това заключение. Не само това, но ако вземете съврѣмennитѣ религиозни системи и ги прѣгледате, едва ли ще извадите и отъ тѣхъ толкова екстрактъ, колкото отъ едно житно зърно. Тѣй че всички тия съврѣмenni философски и религиозни системи, това сж цѣлъ чувалъ съ злато, отъ които може да се прѣхрани цѣлъ свѣтъ, но едва може да се извади отъ него екстрактъ, колкото отъ едно житно зърно.

Сега, въпросътъ е, какво трѣбва да подразбираме подъ думата „единство“? Единството, това е съдържанието на нѣщата. Туй съдържание не включва външната форма. Може да ви дамъ малко вода въ една дървена чаша, може да ви дамъ въ една желѣзна, въ една сребърна, или въ една златна, важното е туй единство да е въ съдържанието, а не въ формата. Значи, подъ „единство на обичьта“ разбираме, че формата, съ която проявяваме нѣщата трѣбва да съдържа необходимото за насъ. Азъ разбирамъ подъ думата „единство“ само тия нѣща, които иматъ вътрѣшно съдържание. Единство има само въ нѣща, които сж необходими за живота. Тия нѣща, които нѣматъ тази необходимостъ, за тѣхъ

думата единство не съществува. Единство въ обичьта, въ любовта, въ знанието — тия нѣща, които сж реални, въ тѣхъ единство може да съществува, но тия нѣща, които не сж реални, за тѣхъ единството се изключва. Може ли да има единство въ лъжата? — Може да има, но то е вече минусъ, то е вече отрицателна величина, а не единство въ положителенъ смисълъ. И наистина, всичкитѣ лъжци лъжатъ, въ тѣхъ може да има единство. Каквото и да направятъ, за цѣль иматъ лъжата, и въ тази лъжа могатъ да успѣятъ. Каквото и да направятъ тѣ, кѣща да ^ити направятъ, пари да ти дадатъ на заемъ, друго нѣщо да ти обѣщаватъ, цѣль иматъ тѣ, обектъ иматъ. Въ сжщинския смисълъ, думата „единство“ може да се приложи само върху добродѣтелитѣ. Затуй, при думата единство, казваме: единъ Богъ има само. Единъ, значи да Го отличимъ. Като кажемъ думата Богъ, тази дума сега е станала малко несдържателна. Единъ Богъ имаме, значи въ Него има единство, въ Него нѣма абсолютно никаква лъжа. Единство е Той, т. е. туй което е основна мѣрка на всички нѣща.

Сега, вие говорите за единство на обичьта. По какво се различаватъ обичьта отъ любовта? Любовта и обичьта иматъ единъ и сжщъ произходъ, но не сж родени въ едно и сжщо врѣме отъ Бога.

Значи, тѣ се различаватъ само по врѣмето, по което сж излѣзли отъ Бога. Коя е родена по-рано, обичьта или любовта, какъ мислите? — Любовта. Да, любовта е първата проява на Бога. Обичьта послѣ се явила въ свѣта. Сега, ще ви задамъ единъ въпросъ: единица съ единица може ли да се събере? Мислете сега, не искамъ нито единъ отъ васъ да се произнесе. — Единица съ единица не може да се събере никога. Туй, което казватъ математицитѣ въ математиката, че единицата може да се събере съ единица, азъ оспорвамъ това тѣхно твърдение. Когато въ математиката събиратъ единицата, това сж части на единицата, не е цѣла единица. Математицитѣ казватъ, че нѣма число по-голямо отъ единица. Слѣдователно, туй голямото съ какво ще го съберете? Нѣкои хора казватъ: единъ и още единъ да се съберемъ, та да сме двама. Но ако азъ съмъ единица и ти щомъ си единица, ние никога не можемъ да се съберемъ. Тогава нѣкакъвъ договоръ между една единица и друга единица можете ли да турите? Не можете. Вие Бога можете ли да го заставите да направи нѣкакъвъ договоръ съ васъ? Не можете. Нѣкой мисли, че е единица. Дотогава, докато мислишъ, че си единица, ако искашъ да апелирашъ къмъ Бога да те послуша, Той никога нѣма да те послуша. Щомъ

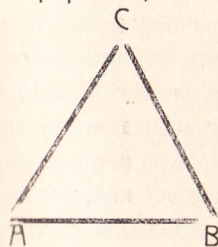
почнешъ да мислишъ, че си частъ отъ единицата, Той е готовъ да чуе твоята молба, готовъ е да се разговаря съ тебе, на всичко е готовъ. Кажешъ ли, че си единица, Той казва: „Ти си единъ първокласенъ невѣжа и лъжецъ въ свѣта!“ Но, съществува и друго нѣщо въ свѣта. Тогава единица и нула — можете ли да ги съберете? Нищо съ нѣщото можете ли да съберете? — Може. Единственото нѣщо което можете да съберете е единицата съ нищото. Единственото реално нѣщо въ свѣта е нищото. Нищото е неопредѣлената реалностъ, а единицата е изявената реалностъ. Когато човѣкъ има нулата въ себе си, за такъвъ човѣкъ казватъ, че той нѣма нищо. Но, ако вие турите задъ единицата нулата, какво става съ тази единица? — Увеличава се 10 пѣти. Добрѣ, тогава какъвъ законъ може да се изведе. Единицата, това е човѣкътъ, а нищото, това сж условията, при които този човѣкъ може да се развива. Всичкиѣ дадени условия, при всичкиѣ съществування, при които човѣкъ може да се прояви, ние наричаме „нищо“. Така сж го опредѣлили ученитѣ. За тѣхъ нищото седи като граница. Надъ нулата имаме единица съ плюсъ двѣ съ плюсъ и т. н., а подъ нулата имаме единица съ минусъ, двѣ съ минусъ и т. н.: $\div 2$, $\div 1$, 0, — 1, — 2. . . И тъй, въ природата има два вида вели-

чини. Този законъ е вѣренъ навсѣкждѣ. Окултната наука трѣбва да разбира този законъ. Вие не можете да имате едно висше схващание за Божественния свѣтъ, докато не усѣтите онази пълна празнота, че нищо не знаете, но съзнателно да е това. Не да се усѣщате, че сте невѣжи, че нищо не знаете и да страдате, но да имате пълно съзнание, че нищо не знаете. Още какво трѣбва да съзнавате? Да съзнавате, че нищо нѣмате въ себе си. И дѣйствително, когато въ физическия свѣтъ, ние мислимъ, че имаме знание, че знаемъ нѣщо. че имаме сила, питамъ: истинско ли е това знание? Колко пѣти ние се самозаблуждаваме! Запримѣрь, азъ махамъ съ ржката си, Виждашъ ли тази ржка? — Виждамъ я. Добрѣ като мине единъ куршумъ прѣзъ нея, тя веднага пада надолу. Е, какъ е възможно, тази ржка да изгуби силата си отъ туй малкото парче олово. Нѣкой казва: а, докато имамъ туй сърце, на него мога да уповавамъ. Но утрѣ онзи лѣкарь, црѣкне му една инжекция, и твоето сърце клекне. Питамъ тогава: гдѣ е силата на човѣка? Можемъ ли ние да разчитаме на такова сърце, което при една такава малка инжекция отстъпва? Можемъ ли да разчитаме на такава ржка, която отъ едно малко ядро отпада? Нѣкой философъ казва: е, тукъ глава имамъ азъ мо-

зкъ има въ нея! Но утрѣ дойде единъ малъкъ ударъ, и той изгубва всичко, изгубва рѣчта си. Питамъ: гдѣ е знанието сега на този човѣкъ?

Азъ ще пристѣпя сега къмъ едно обяснение, не къмъ самата реалностъ на нѣщата, но ще направя една аналогия. Прѣдставете си, че вие сте единъ библиотекарь въ една съврѣмenna голѣма библиотека, въ която има около два и половина тона книги. Вие сте ученъ човѣкъ, наредите я и знаете коя книга гдѣ се намира, знаете всички надписи. Но, прѣдставете си, че въ тази библиотека, която се освѣтлява отъ електрическо освѣтление, единъ день се прѣкъсне токътъ. Питамъ тогава: можете ли да си служите съ тази библиотека? Какво ще прѣдставлява тя сега съ тия си многобройни томове? Самата свѣтина е едно условие, което показва какъ да намираме тѣзи книги. Добрѣ, знанието намира ли се въ тѣзи книги? Не, не се намира въ книгитѣ. Знанието намира ли се въ човѣшкитѣ мозъци? Не, не се намира и тамъ. Човѣшкитѣ мозъци сж една библиотека, пълна съ символи. Гдѣ се намира знанието? — Въ човѣшкия умъ. Гдѣ се намира човѣшкия умъ? — Той се проявява въ мозъка, но той не живѣе тамъ, врѣменно само се проявява. Нѣкой пжтъ сме поинтелигенти, а нѣкой пжти не. Нѣкой пжтъ разрѣшава-

ме много философски въпроси, а нѣкой пжтъ не. Нѣкой пжтъ разрѣшаваме много философски въпроси, а нѣкой пжтъ едва ли и нѣкой човѣшки въпросъ можемъ да разрѣшимъ. Защо така? Защото реално нѣщо въ свѣта е само това, което всѣкога се проявява по единъ и сжщи начинъ, то значи, че въ всичкитѣ свои части то се проявява еднакво. Запримѣръ, като влѣзе животътъ вътрѣ въ материята, въ него всѣкога има една отличителна чѣрта, а именно, че въ всичкитѣ тѣзи частици дѣто влиза живота, има движение. И казвамъ: всичко, което се движи въ него има животъ. А пжкъ въ съзнателния животъ има друга отличителна чѣрта, тя е неговата разумность. Ние наричаме съзнателно, разумно същество само това, което може да напише единъ трижгълникъ. Всѣко същество, което може да напише единъ трижгълникъ въ природата, въ него има съзнателенъ, разуменъ

животъ, а всѣко същество, което не може да напише единъ трижгълникъ, не живѣе съзнателно. Тогава вие ще кажете: ама много вещества кристализиратъ въ извѣстни свои форми, въ форми на трижгълници. Да, но тия кристали, сами по себе си, тѣ ли

правятъ тия форми? Ако азъ направя едно трижълно гърне и го опека въ пещъта, а нѣкой съзнателенъ, нѣкой разуменъ човѣкъ го намѣри и като не знае, че азъ съмъ го направилъ, почне да го изучава, какви ще бждатъ резултатитѣ? Да допуснемъ, че азъ съмъ го направилъ прѣди 500,000 години, и дойде една култура, като сегашната и почне да го изучава. Какъ ще го изучава? Ще кажатъ, че това е едно проявление на природата, че природата го създала. Какъ го е създала? Азъ имъ казвамъ, че това нѣщо не го създала природата, но едно малко разумно същество си играло съ него и го създало. Съврѣменнитѣ учени минералози обясняватъ по кой начинъ се образуватъ кристалитѣ. Азъ като ги погледна, виждамъ, че има малки разумни дѣца, които правятъ тѣзи кристалчета. Щомъ единъ прѣдметъ се постави близо до точката на замръзването си, тѣ направятъ отъ него единъ трижълникъ, единъ четирижълникъ или единъ петожълникъ, а като дойдатъ ученитѣ, даватъ си важностъ и казватъ: Какво ли се крие задъ тия кристали? Какво ли е искала да каже природата? Тѣзи кристали винаги кристализиратъ по единъ и сжщъ начинъ. Тази кристализация показва, че задъ тѣзи кристали има едно разумно същество. Да оставимъ другага страна, но едно нѣщо, което

ние знаемъ, то е, че задъ тази областъ на кристалитѣ седятъ разумни същества, които мислятъ. И тѣзи разумни същества задъ кристалитѣ почватъ да строятъ. Кристалитѣ сж основа, отъ която нататѣкъ тия разумни същества сж почнали да строятъ разстителното царство. По какво се отличаватъ растенията отъ кристалитѣ? (Тѣ се отличаватъ по форма въ това, че тѣхнитѣ клѣтки сж жглести.) Добрѣ, значи всичкитѣ растителни същества се отличаватъ по това, че тѣ започватъ съ кръговетѣ. Най-първо, тѣзи висши същества, които образуватъ трижълниците, четирижълниците, петожълниците, съ това изразяватъ граници на вѣчността. Тѣ най-първо сж изучавали вѣчността. Значи, трижълникътъ е единъ начинъ за изучаване вѣчността въ нейнитѣ възможности. Азъ имамъ слѣдното опрѣдѣление: правата линия е най-малката отсѣчка отъ кръга. Слѣдователно, слѣдъ като ученитѣ сж изучавали всичкитѣ възможности, тѣ очертаватъ единъ кръгъ и въ него поставятъ живота, за да се вили, дали тѣхнитѣ теории за възможноститѣ на живота могатъ да се проявятъ въ кръга. Възможността на трижълника може да се прояви въ кръга. Това сж три малки отсѣчки отъ кръга въ движението му. Този кръгъ, слѣдъ като се е завъртѣлъ около себе си три пѣти, при всѣко едно завъртане

е отрѣзалъ по една малка отсѣчка. Всѣка една областъ, всѣка една частъ отъ кръга има специални възможности, които прѣдаватъ специални свойства на живота, когато мине прѣзъ този кръгъ. Кръгътъ е направенъ отъ живи точки, и всѣка точка има свои качества. Не мислите, че пространството, въ което живѣемъ, за което философитъ гворятъ, дали съществува или не, е мъртво. Не, то е една жива реалностъ, въ която е включенъ вѣчния животъ. Вѣчниятъ животъ има закони, по които се опрѣдѣля въ себе си. Слѣдъ като ограничитъ този животъ, той ще се прояви въ една или въ друга посока, ще зависи изобщо отъ проявлението му въ вселената. Отъ наше гледище, има четири важни точки въ кръга, отъ които вселената може да започне, и споредъ това, съществата, които може да се проявятъ при създаването на вселената отъ едната или другата точка, съществено ще се различаватъ и по форма, и по съдържание, и по смисълъ, и по воля. Ангелитъ сж минали прѣди създаването на сегашната вселена. Тъ сж минали прѣди насъ. Слѣдъ тѣхъ идва създаването на сегашната вселена, въ която човѣкъ се проявява. Ето защо ангелитъ и човѣкътъ се различаватъ. Единъ день хората ще бждатъ като ангелитъ, но все пакъ ще се различаватъ, все ще има една разлика въ

тѣхнитъ естества. Човѣкътъ ще бжде ангелъ, но човѣшки ангелъ. Нѣкой казва: азъ ще бжда ангелъ. Да, ще бждешъ, но човѣшки ангелъ.

Сега, като разглеждаме този законъ, ще дойдемъ до въпроса, какъ се е създала вселената. Този въпросъ е толкова сложенъ, че ако се заеме човѣкъ да го разглежда, ще изгуби и най-малкото знание, което има. Азъ наричамъ тия въпроси „научни разходки“. Тъ сж много опасни. Резултатитъ на тия разходки довеждатъ човѣка до положението на онзи човѣкъ, който тръгва да сникаля свѣта съ малко пари, та като остане безъ пари, гледа да започне работа, да спечели малко пари, за да се върне назадъ. Той трѣбва да работи. По кръга се прави хороскопа на човѣка. Когато единъ астрологъ иска да направи единъ хороскопъ, той направя единъ кръгъ и го раздѣля на 4 части, поставя зодиятъ или планетитъ, значитъ плюсь или минусъ въ възходяща или низходяща степенъ, споредъ съчетанието имъ и почва да гадае, каква е сждбата на индивида който е роденъ въ това врѣме. Всичкитъ хора не сж родени прѣзъ едно и сжщо врѣме. Да кажемъ, нѣкой е роденъ прѣзъ мѣсець мартъ, но отъ 1—31 мартъ има 31 дня, значи 31 възможности има. Всѣки день по 24 часа, значи 24 възможности има, въ всѣки единъ часъ по 60 възможности, въ всѣка една минута пакъ по 60 въз-

можности. Следователно, като дойдемъ и до секунди тѣ, и въ тѣхъ има 60 възможности. Значи, като разглеждаме астрологически всички тия хора, тѣ макаръ да сж родени въ единъ и сжщъ день, все пакъ има разлика. Напримѣръ, и двамата сж родени на 1-ви мартъ, 10 часа сутринта, но единиятъ е роденъ 10 минути порано, другиятъ 10 минути покъсно. Е, казватъ, какво има, 10 минути разлика? Голѣма е разликата! Ако вие се движите 10 минути, но съ бързината на свѣтлината, и той се движи 10 минути слѣдъ васъ, какво разстояние ще има между него и васъ? Колко километри изминава свѣтлината въ секунда? — 190,000 мили. Е, смѣтнете тогава: 10 минути по 60 секунди се равняватъ на 600. Умножете 600 по 190,000 и ще видите, че между онзи, който се е родилъ 10 минути по-рано, и онзи, който се е родилъ 10 минути по-късно, ще има нѣколко милиона километра разстояние. И послѣ казватъ: мязатъ си тия хора. Какво ще си мязатъ? Между тѣхъ има такова голѣмо разстояние. Ами че и една секунда разстояние да има, пакъ ще ги дѣли едно разстояние отъ 190,000 мили. Тѣй щото, туй колело, кржгтъ се движи въ живота ви. За човѣка има не само единъ хороскопъ — когато се е родилъ — за човѣка има нѣколко хороскопи. Единъ когато се родилъ,

единъ, когато е започналъ да се учи, и трети хороскопъ, когато съ него е станало едно духовно обръщане. Кога си се обърналъ къмъ Бога, това трѣбва да го знаете. Питатъ нѣкого: Кога се обърна къмъ Бога? — Не зная. Не, ще забѣлѣжишъ точно; годината, мѣсеца, деня, часа, минутата, когато си се обърналъ къмъ Бога. Послѣ, ще отбѣлѣжишъ, дали деньтъ е билъ ясенъ, или не. Всичко туй трѣбва да го знаешъ на прѣсти. Казвашъ: е обърнахъ се къмъ Бога! Ами че ти когато отидешъ при Бога, ще трѣбва да знаешъ кога си се обърналъ. Богъ е едно същество на подробноститѣ. Той не обича едно същество на невѣжеството. Вие казвате: е, това сж малки работи, ние съ голѣми работи се занимаваме. Кажете ми тогава една голяма работа, която помните! Чудни сте! Голѣми работи! Е, кои сж голѣмитѣ работи? Кажете ми кога си роденъ! То е малка работа. Е, хубаво, ами коя година постѣпи въ първо отдѣление? И то е малка работа, не е важно. Ами кога постѣпи въ гимназията? И то не е важно. Ами въ университета? И то не е важно. Е, кое е важното? — Да изядешъ една печена кокошка. Но, азъ питамъ тогава: ти можешъ ли да ми докажешъ, че дѣйствително си изялъ една печена кокошка? Азъ до сега още не съмъ видѣлъ човѣкъ, който да е изялъ

една печена кокошка. Запримѣрь, имате единъ пробитъ кюнецъ. Прѣзъ него минава вода. Колко вода е минала? Кажете ми колко вода е изпилъ този кюнецъ? Този кюнецъ може да ми философствува, да казва, че прѣзъ него сж минали милиони тонове вода: но азъ казвамъ: кажи ми колко милиона вода си изпилъ? Той казва: не е важно пиенето, но минаването. Не, не е важно минаването, но колко си завържалъ. Да изядешъ да изпиешъ нѣщо, въ пълния смисълъ на думата, разбирамъ туй, което си приелъ, да можешъ да го задържишъ и употребилъ за своето благо и за своето подигане. Казвамъ: ако ти дѣйствително си изялъ кокошката, трѣбваше да се научишъ какъ да хвъркашъ. Онзи, който дѣйствително е изялъ една птичка, или една кокошка, трѣбва да е научилъ изкуството да хвърка. Щомъ не е научилъ това изкуство, тази кокошка е минала прѣзъ него като прѣзъ единъ кюнецъ и нищо не е оставила.

И тъй, питамъ: кое е сжщественото въ живота? Нѣкои казватъ: да вѣрвашъ въ Бога. Това сжщественно ли е? Нѣкои казватъ: да любишъ Бога. Всички тѣзи нѣща вие ги говорите, говорите, но важното е, какво остава въ васъ. Казвате: ние трѣбва да говоримъ. Да, вие започвате добръ, но кой отъ васъ е опиталъ любовта? Вие сега ще ми кажете:

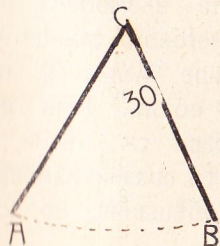
какъ, знаете ли колко любовъ е минала прѣзъ насъ? Вѣрвамъ, че е минала милиони тонове, това не отричамъ, но колко отъ тази любовъ задържахте? Че е минала, приемамъ, 100 милиона, 200 милиона, милиарди е минала, разбирамъ, въ туй отношение мога да ви кажа браво, вие заслужавате, вие сте герои, че е минала толкова любовъ, но питамъ: отъ тази любовъ колко задържахте за себе си? Вие сте направени като единъ кюнецъ. Когато хората правятъ тѣзи кюнци, тѣ не сж живи, а когато Богъ прави хората, т. е. когато се родятъ отъ Него, Той така ги прави, че всѣко живо сжщество да задържа нѣщо въ себе си. Вие пуснахте да минава тази любовъ прѣзъ васъ и не я задържахте. Хубаво направихте. Ако не я пуснете, тя ще пукне кюнеца и пакъ ще си изтече, защото има напръжение. Тази любовъ е минала прѣзъ всичката жива вселена, и всѣко сжщество е взело отъ нея толкова, колкото му трѣбва. Питамъ тогава: ти задържа ли отъ тази любовъ за себе си? Да, любовта мина прѣзъ менъ. Колко задържа за себе си отъ тази любовъ? Вие казвате: да любимъ Бога! Вие искате Господъ да мисли като васъ, да се радва като васъ, и да скърби като васъ. По-глупаво нѣщо отъ това нѣма! Единствената права философия въ свѣта е ние да се научимъ да мис-

лимъ, както Богъ мисли, да се радваме, както Той се радва, да се веселимъ, както Той се весели. Това е същественото! Когато ние се приближимъ къмъ тази мисль, ние ще бъдемъ ученици на тази велика наука, на това Божествено училище.

Сега всички насърчаватъ малкитѣ дѣца. Защо? Нѣкой се гневи на Господа и казва: азъ се молихъ, молихъ на Господа, но Той не ме услъша, не искамъ повече да Му се моля. Защо не искашъ повече да се молишъ? Ето гдѣ е лъжливата философия на живота. Той казва: азъ нѣма да мисля вече за Бога, ти си единъ човѣкъ краенъ материалистъ, понеже си мислилъ, че Богъ има нѣкаква форма. Ти като казвашъ тъй, то значи: азъ съмъ единъ отъ важнитѣ послѣдователи на Бога, и като прѣстана да Му се моля, Той ще почувствува какво нѣщо съмъ. По-смѣшна идея отъ тази нѣма! И най-първо, Господъ не те е пратилъ на земята да Му се молишъ. Молитвата е нѣщо второстепенно, тя отъ послѣ е дошла. Ние сме дошли първо да се учимъ. Ще учишъ за себе си и като се научишъ, като станешъ много ученъ, тогава ще почнешъ да говоришъ на Бога и да Му се молишъ. На думата „молитва“ ние сме дали едно криво направление. У васъ молитвата означава: азъ като направя една бѣля, тогава ще се моля,

ще туря всичкитѣ глупости на Бога, а като живѣя единъ чистъ животъ, нѣма защо да се моля. И дѣйствително, така е. Когато човѣкъ е въ охолность, не се моли, а щомъ се намѣри въ нѣкоя бѣля, въ нѣкой зоръ, усърдно се моли, нѣкой пѣтъ се моли и по 3—4 пѣти на день. Не, станете като малкитѣ дѣца!

И тъй, любовта е единство на обичта. Придобийте любовта! Обичта е единъ начинъ да прѣдадемъ любовта си на другитѣ хора. Значи, тя е методъ, чрѣзъ който ние може да прѣдадемъ Божествената любовъ. Думата „любовъ“ и въ български, и въ английски, и въ френски, и въ турски езици не е сполучлива. Първата буква въ думата ЛЮБОВЬ на български езикъ е Л. Въ буквата Л имаме единъ отворенъ жгълъ. Този жгълъ показва една отсѣчка отъ кръга. Този жгълъ опрѣдѣля отъ колко градуса е любовта на всѣки човѣкъ, на всѣки народъ. Нѣкои пишатъ този жгълъ по-широко, нѣкои — по-тѣсно.

Да, кажемъ, че той е равенъ на 30° . Каква частъ прѣдставлява той отъ цѣлата окръжностъ? — $\frac{1}{12}$. Линиитѣ, които образуватъ този жгълъ сж живи, опрѣдѣлени. Какъ мислите, споредъ вашитѣ разсждения, по колко

сантиметра сж дълги линитъ АС и СВ, които образуватъ буквата Л? Азъ ще ви помогна, защото ние навлизаме въ отвлѣчената философия. Да кажемъ, че имаме една малка величина отъ 1 с. м., положена на едно равнище, на една плоскостъ. Каква сѣнка ще даде тази линия отъ 1 с. м. при изгрѣва на слънцето? Каква сѣнка ще даде, когато слънцето е хоризонтално на самата плоскостъ? И най-послѣ, колко голѣма ще бѣде сѣнката при самата реалностъ? Правили ли сте опити? При всѣки единъ часъ до обѣдъ правете опити и наблюдавайте! Слѣдователно, ако вие ми кажете, че тази линия може да бѣде дълга 10 с. м., тази малката буква вжтрѣ въ закона, въ условията е почти несъизмѣрима съ нашитѣ величини. Тѣзи двѣ линии сж отражение на самата реалностъ. Щомъ ми кажете, че тия линии сж били по 10 с. м. дълги, тогава азъ правя изчисление, кждѣ е било дѣйствиелното слънце на живота. И забѣлѣжете, когато нѣкой иска да пише на своята възлюбена, той пише голѣмо Л. Туй показва, че неговото слънце изгрѣва на хоризонта. Ако нѣкой пише малко Л, туй показва, че неговото слънце е на обѣдъ. Този човѣкъ е практиченъ, неговитѣ хамбари сж пълни, а този съ голѣмото Л е идеалистъ, съ празни хамбари. Той на думи е богатъ, съ много общанія, но дой-

де ли до живота, нѣма го. Този съ малкото Л има мѣрка, малко дава, събралъ е всичко. Този, който нѣма, много дава, общава 100, 200 хиляди, милиони, а другиятъ ги икономисва, казва: съ мѣрка се дава, Вие ще кажете, че тѣзи нѣща сж случайности. Не, не сж случайности. Питамъ: онзи, който пише буквата Л така, че събере двѣтъ линии на едно мѣсто, какъвъ характеръ има? Нѣкои графолози има ли тукъ? Когато нѣкой пише буквитѣ, че стѣснява линиитѣ имъ, какъвъ е по характеръ? Други пъкъ разширяватъ буквитѣ. Какъ тълкуватъ графолозитѣ туй разширение на жглитѣ? Жглеститѣ, остритѣ букви показватъ единъ нервень характеръ, припрянь човѣкъ, бързъ, който иска всичко бързо да направи. Тази бързина, това сж акумулатори. На всѣки върхъ има центрове. Такъвъ човѣкъ е динамическо същество, той е пълень съ електричество. Казвамъ: ако искате човѣкъ, който да движи нѣкоя кола, или ако търсите пионеръ, намѣрете такъвъ човѣкъ. Но, ако искате да уреди нѣкое общество нѣкждѣ, него не търсете. Не че е лошъ човѣкъ, но като бърза, разваля работитѣ. Единъ свещеникъ изпратилъ слугата си на лозето и му казва: Стояне, една година си стоялъ при мене, ще можешъ ли да изрѣжешъ лозето? — Мога. Отива Стоянь и съ ножицитѣ си го изрѣзва.

Връща се. Изръза ли го? — Изръзахъ го. Плаче ли?
— И ти да го видишъ, ще плачешъ.

И тъй, тѣзи жгли може да се измѣнятъ, да ги прѣвърнемъ на магнетически. Ако въ главата ви се е събрало много електричество, вие ще направите стомаха си магнетиченъ. Слѣдователно, всичката енергия отъ мозъка ви, ще се прѣвърне въ стомаха на магнетическа. Нѣкой пжть стомахътъ е електрически, вслѣдствие на това хората боледуватъ отъ стомахъ. Събере ли се много електричество, енергията отъ мозъка трѣбва да се прѣвърне въ магнетическа. За това казвамъ: идеитъ на хората трѣбва да се измѣнятъ въ магнетически. Нѣкои хора много бързатъ, иматъ желание всичко да опитатъ, Това значи, че тѣ иматъ изобилно електричество.

Това сж посторонни идеи, дадени за обяснение на една основна идея. Е, коя е тази основна идея сега? Отъ всичко това, което казахъ до сега, какво извадихте като основна идея? Азъ бихъ желалъ въ ки единъ отъ васъ да остави въ ума си поне една основна идея.

Т. м.

